



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 600/2016-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. októbra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Milanom Rojčekom, Sládkovičova 9, Žilina, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 6 S 277/2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. januára 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len

„ústava“) a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 S 277/2013.

2. Obsah sťažovateľom predloženej sťažnosti je zmätočný a nie je z neho možné ustáliť priebeh sťažovateľom namietaného konania vedeného krajským súdom pod sp. zn. 6 S 277/2013. Ústavný súd preto zisťoval priebeh namietaného konania z príloh sťažnosti a verejne dostupných súdnych rozhodnutí v sťažovateľom označenom konaní, z ktorých vyplýva, že sťažovateľ 22. novembra 2013 podal krajskému súdu žalobu. Krajský súd uznesením č. k. 6 S 277/2013-12 z 28. novembra 2013 vyzval sťažovateľa na odstránenie väd jeho podania označeného ako žaloba, a to s upozornením na možnosť zastavenia konania v prípade neodstránenia väd podania. Sťažovateľ na výzvu reagoval podaním doručeným krajskému súdu 20. decembra 2013, ktoré krajský súd nevyhodnotil ako dostačujúce na odstránenie ním vytýkaných väd podania, a preto uznesením č. k. 6 S 277/2013-42 zo 7. februára 2014 konanie vo veci zastavil. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 7 Sžo 26/2014 z 30. apríla 2015 zrušil odvolaním sťažovateľa napadnuté uznesenie krajského súdu o zastavení konania zo 7. februára 2014 a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd uznesenie sp. zn. 7 Sžo 26/2014 z 30. apríla 2015 odôvodnil takto:

„Z obsahu žaloby ako aj z podania z 20. novembra 2013 je zrejmé, že žalobca neprejavil vôľu podať žalobu podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku v zmysle § 247 a nasl. OSP, keďže žalovaný ako správny orgán nevydal rozhodnutie vo veci, ktorej sa žalobca domáhal. Potom výzva krajského súdu formulovaná v uznesení z 28. novembra 2013, bola nesprávne zameraná práve na odstránenie vady žaloby smerujúcej na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku.

Vzhľadom na uvedené zastavenie konania v zmysle § 250d ods. 3 OSP ako následok neodstránenia vady podania o návrhu podľa piatej časti OSP bolo potrebné považovať za predčasné. Povinnosťou súdu v zmysle § 246c ods.1 v spojení s § 41 ods.2 O. s. p. je

posudzovať podanie účastníka podľa jeho obsahu. Z návrhu žalobcu a jeho doplnenia vyplýva, že žalobca žiadal, aby žalovaný rozhodol o jeho žiadosti o uznaní doby štúdia 1. a 2. ročníka žalobcu na Vojenskej strednej odbornej škole strojníckej raketového vojska a delostrelectva v Martine v čase od 5. septembra 1968 do 1. augusta 1970 vrátane, za I. pracovnú kategóriu, namietajúc nezákonnosť postupu žalovaného. Alternatívne žiadal, aby súd uložil žalovanému povinnosť, aby považoval dobu štúdia 1. a 2. ročníka žalobcu L. na Vojenskej strednej odbornej škole strojníckej raketového vojska a delostrelectva v Martine v čase od 5. septembra 1968 do 1. augusta 1970 vrátane, za I. pracovnú kategóriu.

Podanie žalobcu aj po jeho doplnení je nezrozumiteľné a nie je z neho úplne zrejmé, čoho sa vlastne svojim návrhom domáhal, pričom posudzujúc jeho podanie podľa obsahu, žalobca sa domáhal ochrany súdu pred postupom žalovaného vo veci jeho žiadosti o uznaní doby jeho štúdia, považujúc ho za nezákonný, v snahe vyvolať konanie žalovaného o uvedenej jeho žiadosti, v ktorom by žalovaný vydal rozhodnutie. ...

Vychádzajúc z uvedeného povinnosťou súdu prvého stupňa vo výzve na odstránenie väd podania bolo zamerať pozornosť na obsah návrhu žalobcu a poskytnúť mu poučenie v zmysle § 5 ods.1 OSP, keďže žalobca aj keď s právnickým vzdelaním, nie je zastúpený v konaní advokátom (§ 5 ods.2 OSP), ako má vady návrhu na začatie konania odstrániť.

Z uvedeného dôvodu odvolací súd napadnuté uznesenie krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 veta druhá v spojení s § 221 ods. 1 písm. f) a h) a s § 246c OSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V ďalšom konaní bude povinnosťou súdu prvého stupňa opätovne vyzvať žalobcu, aby označil právny základ podaného návrhu na začatie konania v zmysle príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku. “

4. Ďalší priebeh konania vedeného krajským súdom pod sp. zn. 6 S 277/2013 po zrušujúcom uznesení najvyššieho súdu z 30. apríla 2015 už z príloh sťažnosti ani z verejne dostupných rozhodnutí vo veci sťažovateľa nevyplýva.

5. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti takto rozhodol:

„1/- Slovenská republika, zastúpená Krajským súdom v Bratislave, v konaní vedeného na Krajskom súde v Bratislave, pod čís. k.: 6S 277/2013, porušila právo sťažovateľa... upravené v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov.

2/- Ústavný súd SR prikazuje, aby Krajský súd v Bratislave konal vo veci vedenej na Krajskom súde v Bratislave, pod sp. zn.: 6S 277/2013, bez prietáhov.

3/- Ústavný súd SR priznáva sťažovateľovi finančné zadosťučinenie vo výške 5 000.-€, ktoré je Krajský súd v Bratislave povinný mu vyplatiť do dvoch mesiacov odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4/- Krajský súd v Bratislave je povinný nahradiť do dvoch mesiacov odo dňa právoplatnosti rozhodnutia... trovy právneho zastúpenia... “

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

8. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo

návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

10. Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

11. Z obsahu sťažnosti, ako aj navrhovaného petitu vyplýva, že sťažovateľ sa domáha vyslovenia porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (čl. 48 ods. 2 ústavy) a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote (čl. 6 ods. 1 dohovoru) postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 S 277/2013.

12. Ústavný súd poukazuje aj na svoju judikatúru, z ktorej vyplýva, že nie každý zistený prietáh v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 154/03, IV. ÚS 221/05). V prípade, keď ústavný súd zistil, že postup všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prietáhmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (napr. II. ÚS 57/01, IV. ÚS 110/04), prípadne

návrhu buď nevyhovel (napr. I. ÚS 11/00) alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. I. ÚS 17/01, I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01, IV. ÚS 221/05).

13. Ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na celkovú dĺžku posudzovaného konania (v trvaní necelých troch rokov) a vzhľadom na to, že meritórnemu prerokovaniu veci krajským súdom bránil zmätočný obsah žaloby a podaní sťažovateľa (a na odstránenie týchto nedostatkov bol krajský súd nútený sťažovateľa vyzývať), postup krajského súdu necharakterizujú priedahy takej intenzity, ktoré by odôvodňovali toho času možnosť porušenia označených práv sťažovateľa a zásah ústavného súdu v rámci jeho právomocí.

14. Z uvedených dôvodov ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

15. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd ďalšími nárokmi sťažovateľa nezaoberal.

16. Ústavný súd v závere pripomína, že toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej v zmysle § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto nebráni tomu, aby sťažovateľ za predpokladu, že by v ďalšom priebehu napadnutého konania dochádzalo k zbytočným priedahom alebo by činnosť krajského súdu bola neefektívna, predložil ústavnému súdu novú sťažnosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. októbra 2016